

Hab

Szerinted kire szavazok? Nem az a kérdés, hogy *kire szavazzak*, mert nem úgy van föltéve. Majd amikor azt kérdezi, úgy is teszi fel. Hajszá! pont úgy.

Ő otthon van.

Hogy jobb-e neki, jobban megy-e az élet, ki tudja.

Milyen szerencse, hogy mindenhonnan hazatalálunk. Csak ezzel párhuzamosan kell menni, nem? Ő jóval intelligensebb, mint.* Párhuzamosan, az a lényeg, így aztán amikor hazatalálunk, ő is hazatalál, ezért öntudatos a hangja, végül is *ketten* találtuk meg. Az öntudatos hangja, de a hálás hangja is, mert már elege volt azokból a franc tudja milyen utcákból meg helyekből. *Párhuzamosan*, ez pedig a magyarázó-hang, elmagyarázza nekem, hogyan találtam haza. Nem valószínű, hogy egyedül valaha is hazatalálna, mert nekem van kiosztva a hazatalálás.

Nekem, ámde az nem baj. Ráadásul én ezeket le is írom, vagy legalábbis ezt-azt belőle, ezt a micsodát. Egy ijesztően pontos, mindentől szabad észjárást. Olyan pontos, hogy amit mondok, ha mondom tovább, már bele is vonja, és egyből látja is, átlátja komoly arccal, komolyan nézi. Ilyenkor a legszebb. Ilyenkor az látszik, a legszebben látszik, hogy a nők intelligenciája milyen szerencsés, hogy szerencsésebb*. Érdekli, belegabalyodik, lehet, hogy ott kóvályog is le-föl. Nem baj. Baj? A térkép nem érdekli, csak a német nyelvű irodalomelméleti munkák érdeklik. Dolgozik, és nem hagyja abba, erősen nem, mert olyankor nem lát ki. Akar, akarja, csak hogy nem az működteti, ami engem, mert engem a faszom működtet, hanem azért akarja, mert jónak látja úgy. Ha nem érdekli az a dolog, akkor egészen nem, annyira, hogy ki se tudja mondani, és nem viccből,

* [például én] [mint például az enyém]

hanem tényleg nem. *A szo, a sz, a Szovjetunió akkor jobboldali volt, vagy baloldali? A baloldal a jobb? Ha erre fordulok, ez a baloldal, nem?* Mutatja, hogy szerinte melyik.

Felkapja a telefont. Megtekinti a postaládát. Igaz, hogy én is, viszont ha ő megtekinti, akkor én nem.

Nem írnak nekem leveleket. Bizony, súlyos barátságok szakadnak meg így. Az ilyen megállapítások haragos arccal történnek a levélszekrény előtt, nem viccel. *Én elég fejlett vagyok, kérdezi, és mutatja. Dehogynem, felelem, miért, nem látod? Nyilván ez rossz válasz, mert mogorva marad. Ez a szó, hogy nők, nem tetszik nekem, mondja mogorván. Ha azt a szót hallom, hogy nők, elmegy a kedvem, olyankor nincs kedvem. Úgyis megmérgezem, akkor meg mindegy nekik.* Egyáltalán nem úgy tűnik, mintha viccelne. Amikor dühös, vizsgálgatja a körmét, de nem biztos, hogy lát valamit. *Egy letörik és mindegyiket le kell vágni. Nem vágom le.*

Szoktam nyúlkalni. Ha nyúlkalok, nem túlzottan védekezik. Szerinte védekezik, néha tényleg védekezik, az nekem jobb, tulajdonképpen mindig nyúlkalnom kellene, neki meg tiltakoznia, ha többször nyúlkalnék, több lenne a tiltakozás, mindenki jobban járna. Amikor nem nyúlkalok, utána sose tudom, miért nem. Ha ő kezdi, nekilát mondjuk a buszon, néha bosszankodok is, fogalmam sincs, milyen alapon. A leghülyébb-férfi-alapon. Mire aztán megsértődik, és 45°-os szögben elfordul. *Hozzáérek egy helyen, és olyankor mindig valami erkölcsről vagy miről való szónoklását kell végigballgatnom,* morogja maga elé, nekem, úgy, mintha lenne ott egy harmadik is rajtunk kívül, és az a harmadik is mi lennénk. Én vagyok a tyúk, ugye?

Ugyanúgy krémezi magát. Felcsavarja a haját, annyi haja van, megáll, megtartja magát, de úgy csavarja, vagy úgy mozdítja a fejét, hogy szétcsússzon, és újra lehessen csavarni. Van nála cigaretta, nem szívja, rágyújt az ujjtartás miatt. Mint bárki más. *Úgy a derékamra kötöm a pulóvert, mint bárki más.* Azért köti oda, hogy ott eltakarja. Szerinte simán levívna engem, volt már országos korcsoportos tizenkilencedik helyezett. *Ha válogatott lennék, mindig a csapat érdekelné csak. A csapatom érdekében lenne térdvédőm is. Minden nap virággal köszöntenél. Mi lenne, ha vennél virágot.*

Mi lenne, ha fejreállnék, és közben hárynék. Mutatja a kezével, a szájától el, a mutatójúja meg a hüvelykúja, rövid ív.

Sajnáljal.

Vehetek egy ilyen csokis kekszet?

Képes unatkozni. Részletes. Azonnal megváltozik a hangulata. Leveszi a szemüvegét és otthon felejt hiúságból, ilyenkor nem lát semmit, igaz, hogy nem látni rajta, hogy nem. Hiúság? Szépen öszszehajtogatta az alsógatyáimat az egyik nap. Nagy ruharétegek, keresgél a rétegekben, kihúz egy ruhát és rám néz. Alig eszik valamit, de azt nem hagyja abba. Alig mozdul meg, reggel egyáltalában nem mozdul, és nem lehet kiszámítani, meddig tart a reggel. Túl sokat alszik és túl sokat mozog, látszólag minden körülménytől függetlenül. Egész nap itt van, fölkel, visszafekszik, kimegy a fürdőszobába, nem lehet megérteni, hogy miért olyan sokáig (...) van (...) ott. Legyen ez a *van* — kis szünet előtt és után — női hangon. Bejön a szobába egy szál bugyiban, kirángatja az egyik fiókot, keresgél, ilyenkor nem vesz észre engem, mert még nem készült el. Morog maga elé, mintha még káromkodna is, aztán kimegy, a fiókot úgy hagyja. Szerinte ez nem jelent semmit. Mondja kintről. Amikor készen van, másképp jön be az ajtón, mondjuk úgy, hogy bevonul, ezt viszont már direkt nekem csinálja. *De ha egy dolog ennyire nem jelent semmit, az eléggé sok mindent jelent*, ezt úgy mondja, olyan hang, majdnem körülnézek, hogy ki beszél.

Ki-be mászkál, mindig a *kelleténél* kicsivel mindig hangosabban csukja be az ajtót maga mögött, ez valamiféle tánc, legjobb annak nevezni. *Direkt. Igazán. A kelletténél.* Ezek női hangok.

Köszönet, legyen ez is női hangon.

Rám csimpaszkodik, de nincs velem, nincs senkivel, ugyanis sajnos neki csak kurvára rövid, eleve igazságtalanul rövid ideje van. Viszont ez alatt a néhány év alatt bárkit függővé tehet, ezért aztán nincs szüksége arra, hogy az egy valaki legyen. Erősen kapaszkodik mindig valamelyik megfelelőbe, abba, aki a legjobban megfelel, aztán, ha már nincs szüksége rá, villámgyorsan elengedi, mert talált egy jobbat.

Ha elenged, utána nemigen áll szóba veled, és jobb is, hogy nem, mert abban úgysem volna túl sok *köszönet*.

Nincs lelke.

Bizonyos értelemben, abban az értelemben, hogy az őt lehúzná vagy kimozdítaná, neki nincs lelke. Vagyis persze hogy van, csak nem külön, a lélek nem teszi butává, nem vadítja meg, nincs a testétől függetlenül, annál sokkal okosabb egész. Érzelmes, mint egy gyomor. Elég hamar előnti az érzelem, aztán ez nem kerül lej-

jebb, nem vesz részt, nem érez részvétet, és, némi háborgás és fájdalmak után nyom nélkül kiürül. A viszonylag új keletű női lélek, egy Krisztus után 4. századi zsinati határozat által némi szavazattöbbséggel elismerve és kijelentve.

Most már eléggé tudok gyorsítani, majd megmutatom. Kijött a vízből egy óra múlva, kicsit kékre fagyott, nagyon mosolyog. *Jól megy, csak valami nem stimmel, mert nem haladok.* A strandon nem mindenki, de mégiscsak mindenki leveszi a melltartóját, aki számít, ő nem, ez szép tőle; mert azt nemigen bírnám ki. Ugyanakkor meg én miért bámulok így *másfelé*, ha nem bírom ki, ilyen *po-fáilanul*. Nem bámulok, csak nézek. De miért nézek, miért kell nekem feltétlenül nézni. *Ezért gusztustalanul undorító a strand. Nézelődnek, undorító. Eldobálják a barackmagot.* Őt nem csak meg-nézni kell, bámulni, hanem megvizsgálni is. Közről az arcbőrét, vagy külön a lábát. *Bi bá bú.*

Mi lenne, ha mindenkinek egyforma volna a teste?

Ezt egészen más hangon mondja. Másféle hangok, van győztes, diadalmas, az utálkozó, a tudós meg a félős. A galamboktól fél. Nem tréfából vagy izéből, hanem megmerevedik a félelemtől. Amikor egy galamb beszállt a fürdőszobaablakon, a lakás szerinte leg-hátsó részébe rohant rettegni. Nem játszik csöppet sem. *Kiment? Ki? Kiment.* Most röhögnek vagy ne, rajta vagy magamon. *Kivitted? Verdes a szárnyával. Kirepült már?* Az összes ajtót magára zárta, nem kapkodva, nem becsapta, hanem gondosan bezárta. Jobban tudnék mulatni, ha nem volna tényleg igazán viszolyogtató az a repülő és verdeső.

Olyan csúnya menyasszonyt láttam, lelkesedik. Menyasszonynak lenni, ez *külön van* nála, külön levő dolog. Meglát egy menyasszonyt, mutatja, nézzek gyorsan oda. A járdán ácsorog a menyasszony, forgolódik, körül van véve, óvatosan tuszkolják be egy kocsiba, *ott vetkőztetik vőlegényei.* Esküvőhöz felcicomázott autók, egy hajás babát zsinóroznak a kocsijuk orrához, dudálnak, fényképezkedés. Helyek, ahol a fiatal párokat beállítják és lefényképezik. Habcsók. Ruha, felszerelés. Abroncs, fátyol, koszorú, virágcsokor, kimelegedett pinácska, melege kell hogy legyen a menyasszonynak. Valami miatt mindig volt nálunk karácsonykor habcsók, és én mindig megkóstoltam. Megettem egy darab habcsók karácsonyfadísz. Elrágtam. Szétporlik, édeskés porízű. Egy csúnyácska menyasszony így feldíszítve, erősen kifestve, a legfrissebb tartós-

hullám, illatozik, tényleg csűf, ez a viselet a legszebb nőket is lehozza, egy szintnél azért nem lejjebb, de addig. Porcelán viselet, a melltartó izzadtságtól elpiszkolódott pántja, a bugyiban bugyibetét, mert a menyasszonynak enyhe folyása van egy rosszul kikezelt fertőzéstől. Egy szűzről leszedni ezt a műanyag porcelánt, leráncigálni hátul a cipzárt, kipattintani a melltartó kapcsát. Recseg a műszál. Bele van írva, hogy melyik ruhakölcsönzőből vették ki.

Tegnap felhívott, hogy akkor most tényleg összevesztünk-e.

Mindig izélsz velem, papolsz, pedig én már rég készen vagyok. Mióta, mióta. Hogyhogy mióta, régen. Réges-rég. Megyünk lefele a lépcsőn, úgy megy, hogy a szoknyája fellibegjen. *Megmondjam, ki fulladt bele abba a patakba? Hát Csele patak, na! Endre királyunk! Második Endre!* Büszke, de aztán abbahagyja, elbizonytalanodik, *Vagy nem? Niért, nem ő?* Mosolyog, az összes foga kinn, *niért, niért,* nem zárja össze az ajkát, *mő* helyett *nő*, ragyog a pofácska, megpördül előttem, odadugja az arcát, és az orrát ráakasztja az orromra. Rátámaszkodik. *Kényelmes,* mondja.

Budapest

Kukorelly Endre